

דברי חכפר

ישראל במלחמה

אתם טמונים בתוכנו.
ורוינו עד גדולינו.
טובעים בדמי יגון
כנשאתם מנגד מובלים בתוך ארון.

כל הזכויות שמורות
שרון בר-לב

גיליון מס. 2899 * ב חשוון תשפ"ו * 24 באוקטובר 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הדרך / הפינה של דודו

די לקרקר

השר דודי אמסלם מהליכוד התעמת הערב (שני) עם ח"כ מירב בן ארי מיש עתיד, והטיח בה "די לקרקר" והוסיף כי היא "הבן אדם הכי נמוך ושפל בכנסת". אמסלם המשיך וטען שכן ארי "מצחצחת נעליים ללפיד".

בן ארי השיבה לו: "אתה לא תדבר אליי ככה. אני חברת כנסת. שאוויש. מי אתה שתדבר אליי ככה?". אמסלם המשיך לצעוק כי היא "אחת הנשים הכי בזויות שהוא מכיר", וכשעלתה בן ארי לנאום על הדוכן - היא הטיחה בו: "שוביניסט, מיזוגן.!"

בן ארי ביקשה מח"כ יעקב מרגי (ש"ס) שניהל את הישיבה להוריד את אמסלם מהדוכן במהלך העימות - אך הוא סירב. כי מה היא בסך הכל? אישה שמבקשת שיתנהגו אליה יפה?

"תראה איך הוא מדבר אליי", היא הטיחה במרגי, "אתה לא תיתן לו להמשיך לדבר אליי ככה, אני חברת כנסת". העימות הקולני בין אמסלם ומרגי לבין ח"כים מהאופוזיציה הידרדר, ואמסלם צעק לעבר בן ארי: "תצרחי עוד קצת, תצרחי". הח"כית השיבה: "מי אתה? אפס של אשכנזים. אתה אמסלם המזרחי."?

אז ככה נראית כנסת ישראל בשבוע שבו התחלנו לקבל חזרה את חטופינו המתים ואיזה מזל שהם לא יכולים לחוות את הזוועה הזאת של דודי אמסלם.

סרקוזי בכלא!

נשיא צרפת לשעבר ניקולא סרקוזי נכנס הבוקר (יום ג') לכלא בפריז והתחיל לרצות את עונש חמש שנות המאסר שנגזר עליו בגין פרשת השחיתות שבה היה מעורב. נשיא צרפת לשעבר החל לרצות 5 שנות מאסר בגין גיוס לכאורה של כסף לקמפיין שלו ממשטר קדאפי, ויידע רק בעוד כחודש אם יקבל שחרור זמני. לפי סרטונים ועדויות, אסירים קיבלו אותו בעלבונות על קומתו הנמוכה (165 ס"מ) וניסו למנוע ממנו לישון: "אנחנו יודעים הכול, סרקו, תחזיר את המיליארדים!". שני מאבטחים אישיים הוצמדו לו, רעייתו קרלה ברוני דיברה איתו בטלפון ומסרה שהוא "נשאר חזק ולוחם".

עורכי דינו אמרו היום (ד') כי לילה ראשון מפחיד עבר עליו בכלא, וצהובונים בריטיים, בהם ה"דיילי מייל", דיווחו כי לפי עדויות שהגיעו משם הוא התקבל על-ידי אסירים אחרים בצעקות ועלבונות, בין השאר על גובהו. לא ברור מה מהדברים הוא שמע, אך שר הפנים של צרפת, לורן נוניז, אישר כי הורה להציב בכלא שני שוטרים מהיחידה לאבטחת אישים כדי שישמרו באופן מיוחד על סרקוזי – צעד שכבר מעורר ביקורת מצד פוליטיקאים ואנשי הסגל בכלא.

זוכרים שנתניהו רצה בזמנו להעביר בכנסת את "החוק הצרפתי"? חוק האומר שלא ניתן להעמיד לדין ראש ממשלה מכהן. אלא רק לאחר שסיים את הקדנציה. ותראו מה זה. משפטו של נתניהו נמשך כבר 8 שנים. וניקולא סרקוזי כבר יושב בפנים. אולי באמת עדיף החוק הצרפתי.

**בינואר 42 ב"וילה ואנזה"
בברלין התקבלה החלטה,
ארגוני זכויות אדם עתרו
לבג"צ נגד ההחלטה,
השופטים מתחו ביקורת
על העתירה ואמרו
ש"זה עדיין תיאורטי"...**

"להעיר את המתים" (רוחב 1.60 מ', גובה 80 ס"מ) אחת העבודות בתערוכה שלי שתיפתח הערב יום חמישי 23.10 בשעה 18:00 בגלריה בבית אבא חושי. בחיפה. כי בעצם באיזו עוד עיר בארץ יכול להיות בית אבא חושי?

פינת הקריקטורה השבועית: שם נהדר!

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

// הערכת מצב

הרוח לא נושבת
 הזמן לא עובר
 המלחמה לא מתקדמת
 הקפה לא מעורר
 החמאס לא נכנע
 החטופים לא חוזרים
 הבקר לא טוב
 הלמודים לא מלמדים
 השיחות לא זורמות
 הוכחים לא מועילים
 החדשות לא מחדשות
 החיים לא חיים
 החילים לא בבית
 הבית לא אותו דבר
 העתיד לא ברור
 העצב לא נגמר.

• סבים רבים

אנחנו, אריה ואני, נרגשים וגאים להצטרף למועדון, שהוא סגור בפני צעירים. עם הולדת בנה של שחר, נכדתנו, נהיינו סבא רבא וסבתא רבה. והעיקר: יוחאי וולפין הוא סבא!!! מזל טוב שחר ומור, מזל טוב לכל המשפחה, שפתאום כל אחד שינה את הסטטוס שלו. (זה קורה רק פעם אחת במשפחה, כשנולד הצאצא הראשון שהופך זוג להורים, הורים לסבים, וסבים לסבים רבים!)

• בעקבות השיבה

20 החטופים האחרונים שנשארו בחיים חזרו. אינני מתכוונת לחזור על דברים שנאמרו כבר בכל מקום, אנסה להוסיף כמה תובנות ורגשות שלי.

- א. אני מקווה ורוצה להיות בטוחה, שלא יהיו עוד חטופים ושבוים שלנו בארץ אויב. אבל, אם כן, חס וחלילה יהיו, הם כבר ידעו שהעם הזה לא ישאיר אף אבן לא הפוכה במאמציו לשחרר אותם.
- ב. כוחות הרשע של מדינת ישראל, אשר מכוונים את חיציהם אל כל מי שבאמת עשה בזמן המלחמה, לפניה ואחריה, תוקפים עכשיו את מנהלת החטופים. כאילו שלא הם תמכו במשפחות, כאילו שלא הם סייעו למשפחות להגיע לכל קצווי עולם כדי לפעול למען יקיריהם, כאילו שהם פגעו במאמצים לשיחרור החטופים. עד איזה שפל נגיע בשקיעה בביצה הנוראית שאליה הוכנסנו עוד לפני השבעה באוקטובר.
- ג. ואגב השבעה באוקטובר, עבורי זה כנראה יהיה שמה של המלחמה הנוראית הזאת. לא תקומה ולא בטיח. **מלחמת השבעה באוקטובר**, שתזכר לנצח נצחים כאסון הגדול ביותר שנפל עלינו מאז השואה.
- ד. לאט לאט מורדות התמונות של החטופים מהקירות ומהגדרות, והפעם בצורה מסודרת, ולא על ידי רשעים שמשחיתים את הפלקטים אצלנו, כאן, במדינת ישראל, לא ברחובות אירופה. אך עדיין אנו מחכים לארונותיהם של החטופים החללים, וביניהם, של עומר נאוטרה שלנו.
- ה. ועכשיו כשהורדו תמונות החטופים, וכבר לא שומרים להם שולחן בקפה לנדוור בראש פינה, מותר כבר להתיישב ליד שולחן זה, ולפני שמזמינים קפה הפוך, לחשוב עליהם.

עד כאן כמה הרהורים על הימים של נחמה שהגיעו אלינו.

שבת שלום, תמר וולפין

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זְכָרָם בָּרוּךְ

ראובן גוטר ז"ל - (5/4/2023 - 22/8/1924)

ראובן, מוותיקי ומייסדי כפר הנשיא, נולד בוינה למשפחה משכילה.
בילדותו ניגן בפסנתר. ראובן ניצל מהנאצים בעזרת ה"קינדר טרנספורט".
עלה לארץ באניה "יגור" ב- 1946.
רוב חייו עבד במפעל "הבונים", זאת לאחר שנים בחקלאות עם טרקטורים.
עזר רבות למי שהתקשה בענייני בירוקרטיה מול מוסדות המדינה.
גם ראובן, כרבים מבני דורו, ייזכר כאבן פינה רצינית בקהילה

<https://khbbm1.wixsite.com/2023-05>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים

שחר ומור

נכד ליוחאי וולפין

נין לתמר ואריה

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו

באושר, נחת והרבה אהבה

5 חללים הושבו לארץ לקבורה מכבדת.

ועדיין 13 חטופים חללים נמצאים כבר 749 ימים בשבי

אליהו מרגלית ז"ל מניר עוז, שכונה בפי כולם "צ'רצ'יל", הגיע לקיבוץ ניר עוז עם גרעין נח"ל של השומר הצעיר. הוא היה בוקר בנשמתו, ובמשך שנים רבות ניהל את ענף הבקר ואת אורוות הסוסים של ניר עוז. אליהו היה נשוי לדפנה, אבא לנועה, דני ונילי וסבא לשלושה נכדים. היה מחובר לקבוצת "רוכבי הדרום" שחבריה חלקו את האהבה לרכיבה על סוסים למעלה מ-50 שנה. ב-7 באוקטובר יצא על מנת להאכיל את סוסיו האהובים ונחטף מהאורווה. נילי בתו, נחטפה לעזה גם היא ושחררה לאחר 55 ימים בשבי חמאס.

סונטאיה אוקארסרי ז"ל, מתאילנד, נרצח בידי מחבלי חמאס בקיבוץ בארי ב-7 באוקטובר, ונחטף כחלל לרצועת עזה. משפחתו קיבלה את ההודעה הרשמית על מותו ב-17 במאי 2024. סונטאיה היה אב לילדה בת שבע, שחלם לחזור הביתה ולבנות לעצמו חווה חקלאית בתאילנד. סונטאיה, עבד שמונה שנים כפועל חקלאות בקיבוצי ישראל - תחילה בצפון, ולאחר מכן בבארי. הוא היה אדם שקט, מרוכז בעבודתו, אך שמר על קשר יומיומי עם אמו אמורן ובתו הקטנה קאימוק. חוזה עבודתו בישראל עמד להסתיים באוקטובר 2023, והוא כבר תכנן את חזרתו לתאילנד. אוקארסרי ז"ל היה בין עשרות העובדים הזרים שנרצחו במתקפת הטרור על קיבוץ בארי.

טל חיימי ז"ל הוא דור שלישי למקימי ניר יצחק ודור רביעי לתושביו, בן לזהר ואסתי ז"ל ואח לאור. נשוי לאלה ואב ל-4 ילדים, את אחד מהם לעולם לא יכיר. טל עבד כמהנדס מכונות וחבר כיתת הכוננות בניר יצחק. טל אהב לקחת את המשפחה לטיולים בטבע ולקמפינג בשטח, חובב נלהב של כלי עבודה, ותמיד ידע לתת פתרון לכל בעיה שצצה. בבוקר ה-7 באוקטובר יצא להילחם מול עשרות מחבלים בקרב בשער קיבוץ ניר יצחק. טל ושאר כיתת הכוננות נלחמו בגבורה עילאית במשך מספר שעות, ובמהלך הקרב טל נפל ונחטף לעזה. תחילה חשבה המשפחה שטל בחיים, אך לאחר חודשיים קיבלה את הבשורה המרה כי הוא נחטף כשאינו בחיים.

אריה זלמנוביץ ז"ל נולד בחיפה ועזב את בית הוריו בגיל צעיר כדי להקים עם חבריו לגרעין הנח"ל את קיבוץ ניר עוז. אריה אב לשני בנים וסב לחמישה נכדים. אריה היה כל חייו איש אדמה, שהתמחה בגידול חיטה בתנאי הנגב הקשים. איש ספר עם ידע נרחב בהיסטוריה ובידיעת הארץ. הוא היה איש קשוח וצנוע שלא דרש לעצמו כלום, ובכל סבבי הלחימה לא הסכים לעזוב את ביתו. הוא היה החטוף המבוגר ביותר בשבי חמאס, נחטף בחיים ונרצח כשהוא בשבי.

תמיר אדר ז"ל מקיבוץ ניר עוז היה איש משפחה מסור, נשוי להדס ואב לשני ילדים קטנים שהיו כל עולמו. תמיר הוא דור שלישי בקיבוץ ניר עוז. הוא היה שורשי ומחובר לאדמה, אהב את הארץ, נהג לטייל עם תרמיל על הגב, אדם של מרחבים ונחלים. הוא נהג לבלות עם הילדים בטבע ולצפות איתם בשקיעה. תמיר אהב מאוד מוזיקה ובמיוחד את מאיר אריאל. קרוביו מספרים עליו שהיה אדם חברותי ואהוב, איש שיחה עמוק ורגיש ובעל חוש הומור מפותח, אחד שתמיד מחייך ואוהב את החיים בפשטותם.

תמיר אדר היה סגן הרבש"ץ של קיבוץ ניר עוז וחבר בכיתת הכוננות. בבוקר השבעה באוקטובר יצא מביתו להגן על משפחתו ועל הקיבוץ, במהלך קרב הירואי שניהל יחד עם חבריו מול מאות מחבלים, תמיר נפצע קשה, נחטף לעזה ולא שרד את הפציעה.

שירי מלחמת חרבות ברזל

שיבולים

מילים ולחן: אסי סתיו. עיבוד והפקה מוזיקלית: דור רועה

אדר גולד: "שבוע לתוך המלחמה, ביום שישי בבוקר, קיבלתי מאסי הודעה עם המילה "שיבולים". יומיים אחר כך כבר מצאנו את עצמנו מקליטים בבית סקיצה כשברקע אזעקות ויירוטים. באותו ערב, בין חרדה לאזעקה, הבנו שבכל פעם שאנחנו ממשיכים לעבוד על השיר ולא נותנים לפחד לנצח, אלא למוסיקה לדבר, זה נתן לנו תחושה של תקווה, שהובילה אותנו בכל תהליך היצירה והעבודה על השיר. זו התקווה בימים השחורים האלה, שאנשים יפים ימשיכו לרקוד על השבילים, במרחבים. שנחזור ונגדל פה ילדים. השיר הזה נכתב, הולחן והוקלט במהירות מתוך צורך משותף ואמיתי בנחמה"

שיר שנכתב על רקע מלחמת העוטף.

בארץ עקובה מדם מתגעגעים לילדות התמימה כשברקע רועמים שדות הקרב. אבדה הדרך אל הכפר, אבל כמו שהחיטה צומחת שוב, שדה הקרב יהפוך לשיבולים.

הזמרת מ"ילדי החוץ" של עילי בוטנר מתרפקת מתגעגעת, כואבת, מנחמת. משדרת תחושה שכבר היינו שם בעבר בין הכלניות לשיבולים ושדה הקרב. השיר אכן מעורר איזשהו זיכרון קולקטיבי שיש בו קדרות עמוקה של טראומה ומצד שני תקווה גדולה.

המנגינה הנפלאה במיטב המסורת של המינור הישראלי, הטון העצוב המתכוון, הצלילים העדינים של הגיטרה והפסנתר, העיבוד הנפלא לצ'לו מייצרים תחושת עומק אותנטית בארץ שבה הברגרות הנואשת מחזירה לילדות המאושרת. שיר לנצח.

אתה זוכר כשהיינו עוד קטנים / היינו מסתתרים מאחורי חציר
סלי עגבניות ורוח של אוקטובר / שורקת באוויר
אבנים בנעליים, חיוך על הפנים / פרחים בשיער / אבדה הדרך אל הכפר
הדרך בה רציתי לשוב בחזרה

שדה הקרב יהפוך לשיבולים / עוד תראה שנחזור ונגדל פה ילדים
שדה הקרב יהפוך לשיבולים / אנשים יפים ימשיכו לרקוד על השבילים
יכתבו כאן עוד שירים, ואלפי כלניות יכסו את הכתמים

אתה זוכר כשהיינו כבר גדולים / היינו מסתתרים מאחורי הקיר
סלי אבק שריפה וריח של אוקטובר / מצית את האוויר

אבק בנעליים, חיוך בלי פנים / פרחי שבת על השולחן
אבדה הדרך אל הכפר / הדרך בה ראיתי, איך הכל נגמר

שדה הקרב יהפוך לשיבולים / עוד תראה שנחזור ונגדל פה ילדים
שדה הקרב יהפוך לשיבולים / אנשים יפים ימשיכו לרקוד על השבילים
יכתבו כאן עוד שירים, ואלפי כלניות יכסו את הכתמים
שדה הקרב יהפוך לשיבולים / זרעי תקווה ינביטו יטפסו אל הגבהים
שדה הקרב יהפוך לשיבולים / אנשים יפים ימשיכו לרקוד על במרחבים
יכתבו כאן עוד ספרים / ואלפי כלניות יכסו את השנים.

נעמי פורסטר	24.10
עמית צ'רטוף	
הדס פורת	25.10
פלג בר-אילן	
שי-לי גבאי	
רותם נויפלד	26.10
נועם חגולי	27.10
ירין שטיינר	28.10
ניתאי גודמן	
יפה ליאני	29.10
רונה ניסנוב	
ויקטור בן רשף	30.10
מירב להב	
אמה איילון	
רינה ריבלין	
שירה במנולקר	
עידו חיון	

סיפור לשבת

מכירת מכונית

בעלי, כריס, פרסם מודעה באינטרנט למכירת המכונית שלנו.

הבוקר הוא יצא החוצה כדי להבריק אותה, ליטש, קרצף והבריק עד שנראה כאילו היא יצאה זה עתה מאולם התצוגה.

הוא השאיר את הטלפון שלו על שולחן המטבח.
אני ישבתי לי עם ארוחת הבוקר, נהנית מכוס הקפה שלי, כשלפתע הטלפון של כריס צלצל.

חשבתי, נהדר! הנה הקונה ראשון!
אז, כמובן, עניתי - מי רוצה לפספס מכירה, נכון?

"היי", אמר גבר על הקו. "אתם אלה שמוכרים מכונית?"

חייכתי כשהבנתי שצדקתי. חבל שלא חשבתי על מיליון דולר!
אני אולי לא יודעת הרבה על מנועים, אבל אני בהחלט יודעת לדבר.

אז מיד עניתי, "כן, זה אנחנו! זו מכונית נהדרת - אוצר אמיתי. היא תהפוך את הבקרים שלך לנהדרים ותשרת אותך נאמנה, עשרים וארבע שבע".

"אה, כן?" הוא אמר וצחק. "ומאיזו שנה האוצר הזה?"
לא היה לי מושג, ולצעוק לכריס הרגיש לי כמו יותר מדי בלגן. אז הלכתי על האפשרות הטובה ביותר - להתאים את עצמי לקונה.

"איזו שנה תרצה?" שאלתי במתיקות.

"ככל שהיא חדשה יותר, יותר טוב".

"מושלם!" אמרתי. "זו שנת 2023. ואם תקנה היום, אני אוסיף שדרוג חינוך ל-2024".

הוא פרץ בצחוק. "בסדר, גברת מצחיקה. מה הקילומטראז'?"

התיישרתי, מנסה להישמע בטוחה בעצמי. "המממ... ואיפה בדיוק אני מוצאת את זה?"

"על לוח המחוונים, גברתי. מד המרחק".
 "אה, בטח!" אמרתי במהירות. "כריס עבד על זה אתמול בלילה. כשהוא סיים,
 הוא אמר: 'הנה - כמו חדשה. אפילו קילומטר אין עליה'."

האיש צחק כל כך חזק שיכולתי לשמוע אותו נחנק.
 "אז כמה טוב דאגתם לטיפולים של המכונית, עשיתם הכול בזמן?" הוא שאל.

"אדוני! בעלי מתייחס למכונית הזאת טוב יותר ממה שהוא היה מתייחס אליי!"
 אמרתי, נעלבת באמת. "פעם הוא גרר חצץ מהנהר, ואחר כך הוא טיטאט
 את פנים הרכב עם מטאטא קטן. אחר כך הוא אמר, 'כל מכונית אחרת הייתה
 מתפרקת. אבל זו? טנק!'"

"ומה שלום המרכב, בחלק התחתון של הרכב?"

"מדהים", אמרתי בגאווה. "ברגע זה כריס נמצא שם מתחת וממלא אותו בסוג
 של גושים שחורים וקצף. אפילו שמעתי אותו דופק קצת. הוא אמר, 'מי שיקנה
 את התינוק הזה מקבל פנינה אמיתית'."

האיש התנשף מצחוק.
 "עוד שאלה אחת", הוא הצליח לשאול. "איך צריכת הדלק שלה?"

"בוא נגיד, 'עניתי, 'היא שותה כמו שחקן פוטבול מזיע אחרי משחק. אם לא
 נמכור אותה בקרוב, נצטרך להתחיל ללכת ברגל לכל מקום'."

הוא צחק אפילו חזק יותר. "בכנות", הוא אמר בין צחוק לצחוק, "אני מעדיף
 לקנות אותך מאשר את המכונית'."

"מפתה", אמרתי, "אבל אני לא למכירה. כריס שומר אותי להיות עזר כנגדו'."

"האם המכונית הייתה אי פעם בתאונה?"

"לא רשמית", אמרתי. "אבל הייתה... איזו מין תקרית פנימית'."

"פנימית?"

"ובכן, חמותי ביקשה פעם מכריס לתת לשור צעיר טרמפ מהחוזה. השור נלחץ
 ופגע בגג – עשה חור'."

"חור בגג?"

"מה? אתה לא היית נכנס לפאניקה אם עגל בחגורת בטיחות היה יושב לידך?"

"עגל"?

"כן, כריס חשב שהוא יכול לגמור את ההעברה של שני בעלי החיים בנסיעה אחת. אבל העגל היה חגור כמו שצריך, בטיחות קודמת לכל. רק כשהשור עשה את החור, העגל נבהל, וכריס פגע במעקה הבטיחות. שוטר שהיה בקרבת מקום קפץ לתעלה בצד הדרך כדי להציל את עצמו".

האיש צחק כל כך חזק שחשבתי שהוא באמת עלול להתעלף.

"אז איך המכונת אחרי כל התקרית הזו?" הוא שאל.

"מצוין!" אמרתי בגאווה. "כריס החליף את הגג. הוא מצא אחד במגרש גרוטאות, טיפל בו עם דבק של הרכבת מטוסים. עכשיו היא כמו חלום".

כשכריס חזר פנימה, סיפרתי לו בגאווה שכמעט מכרתי את המכונת ושחזרתי לו את כל השיחה.

הוא לא מצא את זה מצחיק כמוני. הוא שינה את סיסמת הטלפון שלו, ועכשיו הוא לוקח אותו איתו אפילו לשירותים.

לא הבנתי מה עשיתי לא בסדר. כל מה שרציתי זה לעזור.

אז אם מישהו מכם מתכנן אי פעם למכור מכונת, תתקשרו אליי. אני אמצא לכם קונה... או לפחות, אגרום לקונה שלכם לצחוק עד שהוא יבכה.

הטקסט הופיע אצל "שווה לשתף" תרגום מאנגלית לעברית - חמדה גלעד ©

